

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 018462 16 Кж
Бања Лука, 17.01.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог А.М., због кривичног дјела убиства из члана 149. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Бањој Луци и браниоца оптуженог А.М.1, адвоката из Б.Л., изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 018462 16 К од 27.10.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 17.01.2017. године у присуству замјеника главног републичког јавног тужиоца Светлане Брковић, оптуженог и браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Бањој Луци, а уважава жалба браниоца оптуженог А.М. и преиначава у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 018462 16 К од 27.10.2016. године тако што се оптужени за кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Српске, за које је осуђен том пресудом, примјеном члана 31а., 37. став 1. и 2. и 44. став 1. истог закона о с у њ у ј е на казну дуготрајног затвора у трајању од 25 (двадесетпет) година у коју се урачунава вријеме проведено у притвору од 29.3.2016. године па надаље.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 018462 16 К од 27.10.2016. године оглашен је кривим оптужени А.М., због кривичног дјела убиства из члана 149. став 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну дуготрајног затвора у трајању од 30 (тридесет) година, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору од 29.3.2016. године па надаље, обавезан је да плати трошкове кривичног поступка, а оштећени су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац у Бањој Луци и бранилац оптуженог.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна дуготрајног затвора „у трајању од 40 година“.

Бранилац оптуженог пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженом умјесто казне дуготрајног затвора изрекне одговарајућа казна затвора прописана одредбама члана 32. КЗ РС, а у складу са правилима о одмјеравању казне.

Одговор на жалбу тужиоца поднијела је бранилац оптуженог, са приједогом да се жалба одбије као неоснована.

Замјеник главног републичког јавног тужиоца и бранилац оптуженог су на сједници другостепеног вијећа изложиле жалбе, а бранилац и одговор на жалбу тужиоца, остајући код приједлога из жалби и одговора на жалбу.

Оптужени је подржао жалбу и одговор на жалбу тужиоца које је изложила његов бранилац.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, а цијенећи и наводе одговора на жалбу, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Обије жалбе, полазећи са супротних становишта, пресуду побијају због оцјене значаја олакшавајућих и отежавајућих околности и утицаја који су оне оствариле на изречену казну.

Жалба тужиоца сматра како је побијана пресуда дала већи значај олакшавајућим околностима на страни оптуженог, поготово његовом признању кривице, вербално показаном кајању, смањеној урачунљивости и ранијој неосуђиваности, него што то оне у конкретном случају заслужују. Ова жалба сматра како су отежавајуће околности, посебно посљедице кривичног дјела у виду трауматизовања малољетног дјетета, таквог значаја и тежине да су морале остварити много већи утицај на висину изречене казне и у међусобном односу са олакшавајућим околностима, онако као што их жалба цијени, довести до изрицања строже казне дуготрајног затвора.

С друге стране, жалба браниоца оптуженог, прихватајући да се ради о тешком кривичном дјелу почињеном са директним умишљајем, сматра да су околности под којима је кривично дјело почињено битне за одмјеравање казне, али да су то и олакшавајуће околности које је суд утврдио да постоје на страни оптуженог. Осим тога суд је пропустио да цијени као олакшавајуће околности да је оптужени отац малољетног дјетета, без имовине и његову сарадњу са органима гоњења. Олакшавајуће околности, које су по оцјени жалбе особите, а код одсуства отежавајућих околности, у конкретном случају нису оствариле потребан утицај на избор и одмјеравање казне јер су отежавајуће околности прецијењене и нису правилно доведене у везу са олакшавајућим околностима. Када би се правилно цијениле, сматра ова жалба, не би било мјеста изрицању казне дуготрајног затвора јер овако она представља „одмазду“, с обзиром да ни сам оптужени не умањује тежину извршеног дјела за које је признао кривицу.

Супротно жалбеним наводима тужиоца овај суд налази да су све отежавајуће околности у довољној мјери цијењене, како према значају тако и према утицају који треба да остваре на висину казне. Такође, признање кривичног дјела које је дато на самом почетку кривичног поступка, признање кривице на главном претресу које је дато

одмах након читања оптужнице, вербално кајање, ранија неосуђиваност, смањена урачунљивост, без обзира на то што је њен узрок конзумација алкохола јер се не ради о институту *actiones liberae in causa*, јесу олакшавајуће околности. Њихов значај, квалитет, снага и утицај на избор кривичне санкције и висину казне представља фактичко питање које суд цијени у свакој конкретној ситуацији, а према њиховој садржини, фази кривичног поступка и слично. Ове околности суд је цијенио на начин да приговори које им жалба тужиоца упућује нису основани.

С друге стране жалба браниоца основано приговара првостепеној пресуди да је прецијенила значај околности под којима је кривично дјело учињено у односу на олакшавајуће околности које је правилно утврдила. Околности под којима је кривично дјело учињено јесу значајне код одмјеравања казне и треба их цијенити на начин како то чини побијана пресуда и погрешно жалба браниоца сматра да не постоје отежавајуће околности које суд прихвата. Међутим, признање кривичног дјела одмах послје његовог извршења, признање кривице након читања оптужнице, поред олакшавања откривања и доказивања кривичног дјела и скраћивања кривичног поступка, уз вербално кајање показују и на његов став према кривичном дјелу. Ове околности, уз друге олакшавајуће околности које суд цијени јесу таквог квалитета да су у односу на отежавајуће околности требале остварити већи утицај на висину изречене казне тако да она буде мања. Дакле, првостепени суд олакшавајуће и отежавајуће околности није правилно цијенио, како појединачно тако и у међусобној повезаности, на који начин би оне добиле онолики значај који, у односу на конкретно дјело и учиниоца, треба да имају приликом одмјеравања казне, јер јесу отежавајуће околности прецијењене, а олакшавајуће потцијењене, тако да је изречена казна дуготрајног затвора у трајању од тридесет година престрого одмјерена. Правилним и избалансираним односом ових околности, по налажењу овог суда, оптуженом треба изрећи казну дуготрајног затвора у трајању од двадесет пет година, којом ће се остварити законом прописана сврха кажњавања.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 328. став 1. ЗКП РС жалбу тужиоца одбити као неосновану, а уважавајући жалбу браниоца оптуженог преиначити побијану пресуду и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић